

Prázdňinová

Začátek prázdnin trávím u své kamarádky Markétky v Dalmatinově. Někdo by tedy možná řekl, že v Tisé. Zvláštní je, že ačkoli jsem v těchto místech byla naposledy na pionýrském táboře jako desetiletá holka, cítím se tu jako doma. Krajina, architektura a cosi nepopsatelného ve vzduchu jsou mi blízké, jako bych se snad vrátila do mého dávného města na kříži.

Vlastně na tom nic divného není, protože tam i tady jsou tytéž bolavé Sudety, jež jsem tak intenzivně vnímala na fotografiích, které Dalmi loni zveřejňovala v rámci svého fotoseriálu Rok v cípu Krušných hor.

Tady se mi připomněly prudké změny počasí i častý déšť. Břichatá oblaka letící nízko nad zemí, která se ze všech sil snaží dosupět až nad mou hlavu, a právě tam si odlehčit, aby se mohla snadněji přehoupnout přes skály do české kotliny a tam se úplně rozpustit.

Obzor je tu čistý, do ostra vyfoukaný. A lesy jsou tu kypré a šťavnaté, krásné, plné vlhkosti, jakou pamatuju ze svého dětství nejen u nás na nejsevernějším severu, ale i z lesů u babičky na České Sibíři.

Tam byly sice také vlhké, ale jiné. Ne tak divoké a občas nepřístupně se tvářící. Spíš byly vlídné, stromy byly vyšší a podrost pod nimi nižší, průchodnější. A těch hub! Chodívali jsme na ně ve velké rodinné výpravě, čítající babičku, dědu, tetičky i strýce vlastní, i ty od sousedů, a taky smečku dětí z rodiny i z okolí, které dospělým přinášely své houbové úlovky k posouzení.

Také borůvek tam bylo plno. Vlastně ne borůvek, tam se říkalo černé jahody, a babička z nich dělala báječnou bublaninu a ještě lepší borůvkový koláč s drobenkou. Při pečení voněl tak silně, že jsme se nemohli dočkat, až ho babička vytáhne z trouby, a pak jsme si ho krájeli a jedli ještě horký přes varování, že nás z něj bude bolet břicho. Možná, že někdy opravdu bolelo, ale na to si nevzpomínám, kdežto chuť teplého cukru v drobence a teplých borůvek na křupavém těstě je nezapomenutelná.

Kdo ví, proč vlastně takové koláče nepeču já. U babičky jsem to dotáhla nejvýš na funkci sběrače borůvek a doma se taková dobrota nedělala. A tak koláče péct neumím. Zkoušela jsem to, ale trouba mi peče vždycky našišato, a mě nebaví z půlky koláče a buchet seškrabovat černou připáleninu.

Je to ale ve skutečnosti stejná výmluva, jako když dospělák říká, že když se ve škole brala vyjmenovaná slova po b, tak zrovna chyběl a proto dodnes píše „bil jsem zde“.

Je nejvyšší čas to napravit a naučit se péct nejen borůvkové koláče. A třeba si na to i pořídit novou a chytřejší a charakternější troubu.

Je nejvyšší čas stát se pořádnou babičkou. Tou pravou, báječně prázdninovou.

Vyšlo na Zvířetníku 4. 7. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/krusne-hory-prazdniny-0bj-/p_zviretnik.aspx?c=A170703_180347_p_zviretnik_kosa

{fshare}